

BULLETIN

JUNI 2011 ÅRGÅNG NR 26

BULLETTINEN utges av Reuterswärdiska Släktförbundet. *Ansvarig utgivare:* Peter Reuterswärd.
Postadress: Sekr. Viveka Eriksson, Strandpromenaden 13, 192 66 Sollentuna. Telefon 08-754 21 61
Epost: tage.eriksson@telia.com *Släktförbundets hemsida:* www.reutersward.info. *Bankgiro:* 236-3117

I detta nr:

INLEDNING	3	ELSA BRÄNDSTRÖM	11
<i>Peter Reuterswärd, ordförande</i>		<i>Wilhelm (III), förste hovintendent, berättar</i>	
I FREDENS TJÄNST GÄLLER	4	SLÄKTFORSKNING	13
<i>Jan Patrik Reuterswärd (II) berättar minnen från sin tid i fredens tjänst</i>		<i>Åsa Wengström (I) berättar om sin hobby</i>	
TIDEN DOWN UNDER	8	MEDDELANDE FRÅN STIPENDIENÄMNDEN	16
<i>Madeleine (III)</i>		FAMILJESIDAN	16
SVEN FREDRIK (1916-88), GREN III	10	SKATTMÄSTARENS RAPPORT	17
<i>Om en far och en officer. Kåserat av dotter Madeleine de Sharengard</i>		STYRELSEN	19

Läs om slakten!

Följande skrifter finns att beställa från släktförbundet för 75:- per styck, genom insättning på bankgirokonto nr 236-3117. Ange namn och adress samt vilken skrift det gäller.

Berättelsen om Stamfadern Anders Hof Reuterswärd
– *En Västgöta Ryttare* av Carl A. E. Reuterswärd 1984.

En Östgöta Ryttare Lorentz Peter Reuterswärd berättelsen om stamfaderns son av Carl A. E. Reuterswärd 1988.

Reuterswärdiska Boställen på 1800-talet
– Färdanvisningar och kartor. Östergötland av Erik A. Reuterswärd 1976. Småland av Göran E. P. Reuterswärd 1993.

Gösta F. P. Rd's "Lilla gula", 1979, ättlingar till Anders Hof även på kvinnosidan (stencilupplaga).

Reuterswärdiska Släktboken – Ätten Reuterswärd – Historien, Arvet, Myten. Av Fil.Dr Ulla Johanson. Pris 375:- inkl porto och emballage.

Inledning

Kära släktingar och vänner

Detta år kan vi ånyo se fram mot återseende och nya bekanskap inom släkten, när vårt 32:a släktmöte hålls den 8:de oktober på Riddarhuset. Styrelsen hoppas på stor deltagande och framförallt att de yngre generationerna blir rikt representerade och får möjligheter att träffas.

När vi talar om återseende är tiden nu kommen igen för årets utgåva av vår släkt tidskrift *Bulletinen*. I år finns ingen speciell huvudartikel eller återkommande tema, men däremot en vid palett av släktartiklar på vitt skilda områden. Årets *Bulletin* har charmen av att verkligen i bredaste bemärkelse vara skriven av (många) *Reuterswärdare* för (många) *Reuterswärdare*, såsom maximen lyder på tidskriftens baksida.

Vi får ett spännande axplock från olika generationer och artiklar med verkligen varierat och intressant berikande innehåll. Denna blandning är nog något för framtiden att sträva mot för *Bulletinen* samt med alltmer artiklar från släktingar av idag - kring yrkesliv, upplevelser och fritidsintressen mm. Allt kan ge impulser till tagande av ny kontakter med släktmedlemmar och stärka den positiva upplevelsen av släktskap samt betona det unika värdet av att vi har den Reuterswärdiska släktföreningen.

När vi talar om kontaktskapande kommer tanken osökt in på, vad i dagligt tal nu för tiden brukar gå under benämningen ”sociala

medier”. Vi talar här om företeelser som bloggar, twitter, facebook, linkedin, dataspel och mycket mer, vilket allt kretsar kring internet och dess alltmer betydande roll i dagens världs samfund.

För den traditionella söndagsaktiviteten, dagen efter släktmötet, kommer vi i år ha som tema att bekanta oss närmare med alla dessa nya former för umgänge, nöje och utbyte människor emellan världen över, speciellt bland ungdomar. Kanske kan även detta locka släktens ungdomar att möta upp och lära känna varandra lite närmare.

Söndagen den 9:de oktober kommer vi att besöka ett av de världsledande företagen för utveckling av dataspel med säte i Stockholm, nära Slussen. Kjell Reuterswärd, Line Manager vid aktuellt företag, DICE AB, kommer ge en inblick i den växande spelföretags branschen och andra Reuterswärdare, från både äldre och yngre generationer kommer ge sin syn på sociala medier och dela med sig av sina kunskaper att utnyttja sociala medier för att berika vardagen, få nya vänner och hålla kontakten med vänner man har, släktingar samt bygga nätverk.

Hjärtligt välkommen till
Släktmötet den 8:de oktober

Peter Reuterswärd
Ordförande

"I fredens tjänst gäller"

JAN PATRIK REUTERSWÄRD (II) BERÄTTAR MINNEN FRÅN SIN TID I FREDENS TJÄNST

MED FN I KONGO OCH PÅ CYPERN.

Efter andra världskriget bildades FN för att med fredsbevarande operationer i form av militära styrkor eller observatörsgrupper försöka bidra till att bevara världsfreden.

I mer än 50 år har väpnad trupp använts för att hjälpa till att förhindra krig i olika delar av världen. Ungefär 100.000 svenskar har deltagit i sådana operationer i bl. a Libanon, Kongo, Cypern, Bosnien, Kosovo och Afghanistan. Ibland har andra organisationer som NATO och EU fått överta FN's mandat. Svenska observatörer har verkat t. ex i Kashmir, Afghanistan och Iran-Irak.

Vi är hittills fyra officerare i släkten Reuterswärd som gjort FN-tjänst; Bertil "Buster" Reuterswärd var bataljonschef för bataljon 2 i november 1956 i samband med Suezkrisen; Fredrik Reuterswärd var stf.chef för bataljon 3. Vår vän Bertil tjänstgjorde också som observatör i Korea och Kongo.

Vilhelm Reuterswärd har tjänstgjort som Duty officer i bataljon 65C på Cypern 1977 samt som observatör i Mellersta Östern 1986-87.

Här följer en kort redogörelse från mina två uppdrag i FN-tjänst dels i Kongo 1962-63 (ONUC= Operation des Nations Unies au Congo) samt på Cypern 1965 (UNFICYP= United Nations Forces in Cyprus).

KONGO

Kongo fick sin självständighet den 1 juni 1960. Starka motsättningar mellan regeringen och utbrytarstaten Katanga utvecklades snabbt till ett inbördeskrig.

Den 16 juli 1960 vände sig FN's dåvarande generalsekreterare Dag Hammarskjöld till den svenska regeringen med begäran om att en svensk styrka skulle ställas till FN's förfogande. Läget var mycket brådskande och för att inte förlora tid till utbildning av svenska soldater i Sverige så erbjöd man den personal som då tjänstgjorde i Libanon att inställa sig i Kongo; ett erbjudande som hälften av de där stationerade soldaterna nappade på.

Denna styrka kom att omfatta 6322 man under åren 1960-64 då Kongoaktionen avslutades.

Själv hade jag avslutat signaltruppernas kadett-

skola på våren 1962 och påbörjat mina studier i statistik vid Uppsala Universitet till höstterminen då jag fick veta att jag antagits som fänrik i FN-bataljonens teknikerkontingent till Kongo.

Efter 28 timmars flygning med mellanlandningar för tankning i Palma de Mallorca och Kano i Nigeria landade Transair's DC6 B propellerplan Annandag jul 1962 på den stekheta N'Djili flygplatsen utanför Leupoldville (nuv. Kinshasa). Vi hade lämnat ett iskallt och snöigt Bulltofta i Malmö och många av oss var fortfarande iklädda långkalsonger!

Vi inkvarterades de första dagarna i baracker men flyttades senare till ett villaområde som belgarna lämnat då oroligheterna bröt ut. Där bodde vi fem svenskar under hela perioden i en villa och skötte mat mm. i egen regi. På grund av oroligheterna anställde vi inom kort två infödda livvakter och en duktig kock som visade sig vara mycket kunnig.

Eftersom jag var officer och dessutom talade god franska tilldelades jag befattningen teamchef i ett av fyra lastningsteam med arbetsplats på N'Djili flygplatsen. Varje team bestod av chef och 4 sk. loadmasters; svenska sergeanter som i det civila arbetade med flygfrakt hos SAS på Arlanda flygplats. Dessutom arbetade med oss ett 40-tal kongoleser vilka sinsemellan talade det inhemska språket lingala men där några även behärskade franska.

VÅR UPPGIFT

Vår uppgift var att på dagen lossa ett stort antal långtradare som dagtid fraktade mat och förnödenheter in i hangaren. Sedan lastades denna proviant på olika flygplan för att nattetid flygas ut till de utländska bataljoner som låg grupperade på olika platser i detta gigantiska land lika stort som Europa!

Flygflottan utgjordes till stor del av flygplan från svenska Transair; DC3, DC4 och DC6B, samtliga propellerplan. I mitt arbete lärde jag känna många både svenska och utländska flygkaptener som normalt "kvitterade ut" ett lastat plan av mig. Denna bekantskap visade sig senare mycket värdefull; på min fritid brukade jag få följa med dessa transportplan och hann bl. a med att besöka Goma nationalpark, känd framför allt för sina elefanhjordar. Idag är Goma ett mycket stort flyktingläger för alla de olyckliga människor som flyr dagens inbördeskrig i

Kongo! Jag fick också som passagerare följa med när Ghanas FN-soldater efter avslutad tjänstgöring flögs hem till Accra. Där fick jag bo i tre dagar hos en överste i Ghanas armé och besökte också officersmässen vid hans regemente.. Den tredje dagens eftermiddag for jag ut till Accras flygplats igen och ”liftade” tillbaka till Leupoldville i en tom DC-6B då repatrieringen av Ghanas FN bataljon nu var avslutad.

Efter 3 månaders tjänstgöring på flygplatsen blev jag så förflyttad till HQ, FN's stora byggnad inne i centrala Leupoldville. Där skulle jag tjänstgöra inom Movement Control (MC), FN's organisation för all järnväg, båt- och flygtrafik inom Kongo. Jag arbetade som sekreterare åt chefen för MC, en norsk överste som dessvärre inte talade franska. Jag ansvarade för MC's sekretariat som bestod av svensk och indisk personal. Indierna, som normalt tjänstgjorde i en yrkesarmé i Indien med mycket lång befodringsgång, hade svårt att förstå hur jag endast 21 år gammal kunde vara officer! De bjöd mig flera gånger till sin bataljonsstab där jag på officersmässen under middagar fick träffa och samtala med indiska gurkhas, de världsberömda indiska soldaterna som med stor tapperhet kämpade på de allierades sida under de båda världskrigen.

Deras främsta kännetecken är dels hatten med ena brettet uppvikt dels den stora sylvassa kniv som de alltid bär i bältet.

En sådan kniv fick jag som gåva av en gurkhaofficer och den pryder nu en vägg hemma i bostaden.

Inom sekretariatet var uppgiften i huvudsak att planera och organisera transport av förnödenheter till de olika bataljonerna. En stor del av korrespondensen som skedde per telex var på franska vilket medförde många översättningar till svenska och norska.

Under den ledighet som all FN-personal var berättigad till valde jag att med en kamrat utnyttja möjligheten att se mer av denna fantastiska kontingent. Vi flög med ett av FN's transportplan till Albertville mellan Kongo och Tanzania och gick där ombord på en präm som förde oss över Tanganyikasjön till Tanzania.

Eftersom tåget i just avgått och nästa tåg skulle gå först om tre dagar så valde vi att ta taxi rakt genom bushen från Kigoma på

andra sidan Tanganyikasjön till Dar-es-salaam, huvudstaden i Tanzania. Efter några dagar där med bl. a besök i Tsavo National Park flög vi så över till ön Zanzibar som då var ett sultanat. På Zanzibar hyrde vi cyklar och besåg denna otroligt vackra ö med dess ljuvliga stränder.

Tillbaka i Dar-es-Salaam tog vi buss upp till Nairobi. Ibland stannade bussen mitt ute i bushen och tog upp några massajer som var på väg ut för att jaga. Massajerna stack in sina spjut under sätena och ställde sina sköldar i mittgången. Efter några mil stannade bussen och släppte av dem – drömde jag? Vägarna var ofta i mycket dåligt skick och vi passagerare fick ibland gå ut och baxa upp bussen från något håll eller gyttna i vägbanan. Jag minns fortfarande de matställen som erbjöds oss under resan och hur vi i flera dagar livnärde oss enbart på bananer och Coca Cola; rått ko- eller lammkött har aldrig tillhört mina favoriträtter!

Efter 6 månaders spännande äventyr landade jag den 3 juni 1963 åter i Stockholm; nöjd och tacksam och med minnen och erfarenheter som få människor får chansen att uppleva! Den urblekta blå FN-baskern hängdes upp på väggen ovanför skrivbordet i min studentlya och jag fortsatte mina studier i ekonomi vid Uppsala universitet. Bara två år därefter kände jag åter en stark längtan att få göra FN-tjänst och sökte därför tjänstgöring inom den svenska FN-bataljonen på Cypern.

CYPERN

I nästan 30 år, mellan 1964 och 1993, fanns det svenska FN-soldater på Cypern för att förhindra att krig utbröt mellan grek- och turkcyprioter. Det är också Sveriges största militära insats i FN's regi.

1960 gjorde sig Cypern fritt från det brittiska styret och blev republik. Grekcyprioterna ville ena hela ön under grekisk flagg medan turkcyprioterna önskade en delning där området i norr skulle tillhöra Turkiet.

En svensk bataljon anlände till ön 1964 när spänningen mellan de 440000 grekcyprioterna och 105000 turkcyprioterna ökade. Efter en militärkupp 1974 gick Turkiet in med trupper och Cypern delades med en grekcypriotisk del i söder och en turkcypriotisk i norr. Över 200000 människor fördrevs från norra Cypern som nu ockuperades av Turkiet.

FN har fortfarande trupper på ön trots att striderna upphörde 1974. Målet är att demilitarisera Cypern och att det politiska beslutsfattandet ska

lämnas över till en central regering för båda folkgrupperna indelade i två zoner. Personligen tycker jag inte att grekcyprioterna skulle tillåtas gå med i EU förrän ett positivt beslut om Cyperns framtid fattats.

På Cypern tjänstgjorde jag 1965 i bataljon 32C med artilleriöversten Sten Geijer som chef. Stabschef var major Robert Lugn, sedermera general i hemvärnet.

Svenska bataljonen Carl Gustav Camp låg i Famagusta med två skyttekompanier grupperade i Larnaca och Limassol, nu semesterparadis för svenska charterresenärer! Kompaniernas huvuduppgift var bevakning inom respektive område och rapportering av eventuella truppflyttningar eller oroshärder.

Jag hade löjtnants grad och placerades som DO (Duty Officer) eller vakthavande officer (VO) vid bataljonsstaben. Till mitt förfogande hade jag 16 signalister som skötte allt samband via radio och telefoni. DO-tjänsten upprätthölls av fyra löjtnanter indelade i tjänstgöringspass.

Min uppgift var att under chefen för den operativa sektionen förmedla alla in- och utgående meddelanden från och till FN's högkvarter på Cypern samt sidoordnade och underlydande förband. Jag skulle avgöra rutinärenden och besvara frågor från Högkvarteret och underställda förband. Huvuddelen av samtalen fördes på engelska och telegram utformades genom DO's försorg. Under en 12-timmars period kunde upp till 75 ärenden bokföras.

Klockan 1900 varje kväll gjordes en sammanställning över läget i den svenska zonen baserat på de lägesrapporter jag fått in från de tre svenska kompanierna. Denna sammanställningen skickades per radio till FN's högkvarter i Nicosia varifrån man sedan skickade ut en rapport över det totala läget inom FN på Cypern. Uppgiften var oerhört intressant och jag var ständigt väl informerad om det militära situationen på Cypern.

En natt väcktes jag av ett brådskande telefonsamtal. Det var turkledaren på Cypern som berättade att en havande turkisk kvinna omedelbart måste föras in till sjukhuset i Nicosia. Han begärde att få eskort av FN eftersom hennes bil annars skulle stoppas i samtliga grekiska polisspärrear på vägen dit enbart med den grymma avsikten att hon skulle få missfall! Jag ringde omedelbart bataljonens Körcentral och beordrade 1 fordon plus 3 man för denna eskort. Kvinnan anlände utan problem till sjukhuset i Nicosia och födde en frisk baby! Från den gången lärde jag mig att hat mellan folkgrupper inte enbart visar

sig i stridshandlingar utan båda parter utnyttjar alla möjligheter till att åsamka varandra lidanden inom de mest ofattbara områden.

Några gånger kallades jag ut som chef för den svenska larmstyrkan, en specialstyrka på 20 skyttesoldater, som vid ett stressläge direkt skulle kunna ställas upp. Jag minns en gång hur vi ryckte ut med en pansarbil och 3 Volvofordon bestyckade med kulsprutor. Vid framkomsten till oroshärden grupperade jag en kulsprutegrupp och övriga soldater ordnade sina skydd. Glädjande nog visade det sig att skottlossningen orsakades av en grupp bönder från vardera sidan som låg och sköt på varandra. Jag minns hur jag somnade den natten under en cypress med vapenrocken som huvudkudde. Följande morgon for vi tillbaka till campen igen och återupptog vår normala tjänst.

En annan intressant uppgift för mig var att som sekreterare följa med överste Geijer under hans tjänsteresor såväl inom som utanför den svenska zonen. Sådana möten med grekcyprioter eller turkcyprioter ägde rum i byarna och bord och stolar hade ställts upp på torget inför vårt besök. Ofta var det skolläraren i byn som kunde litet engelska och därmed kunde agera tolk inför byrådet. Vi nådde oftast ett gott samförstånd under våra samtal. Efter sådana besök var det också DO's uppgift att skriva rapport från mötet till bataljonsledningen.

Även under min tjänstgöring på Cypern fick jag ta ut semester. Jag valde då att med en kamrat resa till Kairo och Luxor med bl a besök vid Tutankhamons grav.

Efter avslutad tjänstgöring på Cypern fraktades vi hem i det svenska flygvapnets Herculesplan. Vi avrustades i Strängnäs och efter en kort genomgång återvände vi hem till respektive bostadsort.

VARFÖR VILL MAN GÖRA FN-TJÄNST?

Äventyr, spänning, kanske att komma ut i världen? Att få göra en frivillig insats för freden och inte minst att tjäna pengar? Nyfikenhet att lära känna andra kulturer? I vissa fall arbetslöshet och en möjlighet till anställning?

De unga pojkar som togs ut till FN-tjänst i Mellersta Östern och Kongo på 50- och 60-talen kom oftast från landsbygden eller småstäder. Ett krav var att de hade goda betyg från sin militärtjänst och några års erfarenhet av civilt arbete.

Många av dem som sökte hade tidigare aldrig

varit utomlands. Utbildningen till FN-soldat varade bara en vecka!

Skälen att göra FN-tjänst är nog desamma nu som då. Sverige har förändrats men i grunden är det främst värnpliktiga både män och kvinnor, som söker FN-tjänst. Det svenska samhällets värderingar och inte minst vår värnplikt är en förklaring till de svenska soldaternas goda rykte utomlands: smidighet, breda yrkeserfarenheter, förmåga till samarbete och tolerans.

Utbildningen har numera också blivit åtta gånger längre än när vi for ut till tjänstgöring och säkerheten har skärpts.

För en del personer blir återkomsten till Sverige svår. Upplevelser av olika slag dröjer sig kvar. På 60-talet tyckte många FN-soldater att Försvarsmakten "inte kunde bli av med oss snabbt nog". Direkt efter hemkomsten till Sverige sattes många på första bästa tåg hem. Någon uppföljning i form av samtal med psykolog eller hjälp med att bearbeta traumatiska upplevelser av olika slag förekom inte.

Efter insatserna i framför allt Bosnien på 90-talet började sådana rutiner med krishantering för hemvändande FN-personal att ta form.

Numera inbegrips även anhöriga i sådana hjälpprogram.

Ovanstående argument till varför man söker FN-tjänst stämmer väl in på mig själv.

Jag hade aldrig några problem med återanpassning till det svenska samhället; därtill bidrog nog de många "träffar" som vi FN-kamrater sinsemellan organiserade.

Det enda problem vi upplevde efter hemkomsten från Kongo var att vi drabbades av paratyfus orsakad av den kyckling Transair bjöd på ombord. Men det är en annan historia som jag får berätta vid annat tillfälle!

Källa: Armémuseum

Tiden down under

MADELEINE (III)

TIDEN DOWN UNDER

Jag Madeleine Reuterswärd blev ombedd av släktföreningen att skriva något om familjens sju år i Sydney och hittade detta nyhetsbrev från 2005. Brevet är ganska beskrivande från våra år där och som en liten summering av vad vi gjorde en del av tiden. Det kanske verkar litet skrytigt kan jag tycka nu i efterhand, men det var lika härligt som det låter.

Vi flyttade dit för att stanna i två år och det blev istället sju. Anledningen var att min make Lars Erikson fick ett arbete på Electrolux i Sydney som designchef för Asien. Vi kände inte en enda människa den dagen vi anlände, det var dock lätt att få vänner då folk är så otroligt gästvänliga och välkomnande. Vi trivdes väldigt bra och kontraktet förlängdes då det var lätt att stanna kvar. Vi kom att bo i tre olika hus som vi hyrde i samma område vid Balmoral Beach norr om Sydney. Att vi var uppbackade av ett stort företag som Electrolux gjorde också att man kände sig trygg, det är ju en

FAKTA

Madeleine (II) bor och arbetar i Djursholm. Utbildning: Beckmans bland flera konstskolor under 5 år.

Madeleine har bott och arbetat i Sydney, Australien, de senaste åtta åren, och har nyligen flyttat hem. Hon har ställt ut på ett flertal gallerier runt om i Sydney under åren.

Madeleine finns representerad på Electrolux Design Centre i Sydney.

Hennes verk kan ses på

www.madeleinereutersward.com

helt annan sak att flytta till ett främmande land på vinst och förlust.

NYHETSBRV 2005

Detta är det tredje nyhetsbrevet och vi är inne på vårt femte år i Australien.

Under tiden som gått har vi flyttat till ett annat

lika trevligt hus i samma område. Lasse har också flyttat Designavdelningen in till City och utvecklat en innovationsavdelning. Lasse har dessutom fyllt 50 år vilket vi firade på Restaurang Tetsuyas med våra närmaste vänner.

Madeleine har haft flera framgångsrika utställningar och har en till på gång. Caspar har börjat en ny skola med kavaj och slips som skoluniform, till skillnad från den avslappnade uniformen på gamla skolan Beauty Point.

Det har nu blivit ett stort nätverk omkring oss av vänner och arbetskamrater. Caspar har massor av kompisar och allting funkar så fantastiskt bra.

Vi har rotat oss lite mer och fått djupare venskaper. Våra bästa vänner i Sydney har just flyttat härifrån samtidigt som nya har anlänt. För ett år sedan flyttade några gamla svenska vänner från Djursholm till vårt område och har blivit som vår släkt här i Australien.

En ny liten familjemedlem är också katten Scooter som är grårandig och otroligt tillgiven.

Våra söner David och Claes har hälsat på under två jular i rad samt ett massivt besök från Sverige med flera familjer och en massa trevligheter med båtturer, och roligt umgänge.

Här har man 4 skolterminer och sommar nästan hela tiden. Vi gillar att göra äventyrssemestrar och så ofta som möjligt. En resa gick till Fiji och ön Wuomo, vilket var det vackraste vi sett. Ett jullov bilade vi söderut och bodde på ett hotell med trädkojor och tält.

På aprillovet reste vi till Western Australia och bodde på en eco tältresort. Där kan man simma med valhaj och jätte rocka, det finns också jättesköldpaddor. Det är lika fint som Barriärrevet men utan turister. Det gillar vi. Vi har seglat på Whitsundays med pojkarna och kommer aldrig att glömma Whitehaven Beach som har den vitaste, bländande sanden i världen och dit man bara kan komma med båt eller helikopter.

Två år i rad i har vi också åkt skidor på Nya Zeeland i Wanaka och Queenstown där Sagan om Ringen spelats in, ett fullständigt otroligt landskap.

Sverigeresan är dock en höjdpunkt på året. Vi längtar redan efter att träffa familj och vänner i Djursholm och på Öland. Vi kommer som vanligt i mitten av juni till Stockholm och reser åter till Sydney igen redan i slutet på juli, då skollovet är kort under vintern här.

När man börjar köra genvägar då det är kö till Spit Bridge känns det som om man bott här ganska

länge. Det är så lätt att leva i Sydney och man får lära sig att verkligen ta dagen som den kommer, det är kulturen i Australien.

Vi är lyckligt lottade som får det bästa av två världar. Varje dag i Sydney är en bra dag! Vi njuter av livet här och tror vi stannar lite till...

Ja, detta var vad vi skrev då till familj och vänner.

Nu hemflyttade till Sverige sedan snart tre år kan vi bara konstatera att vi är så många erfarenheter rikare och fantastiskt privilegierade att ha detta med oss i bagaget. Hur underbart det än är Down Under så tycker vi det är för långt bort från alla nära och kära, vi njuter av att vara tillbaka i fosterlandet. Vår son Caspar går nu i gymnasiet i svensk skola och rotar sig här. Lars arbetar fortfarande för Electrolux fast i Stockholm och jag Madeleine målar tavlor och skriver inredningsartiklar. Resorna vi gjorde under åren i Sydney är en stor inspirationskälla för måleriet, en outsinlig källa av vackra naturupplevelser och fantastiska färger som jag bär med mig resten av livet.

Livet rullar på och världen har krympt en aning.

Madeleine Rd

Ett av Madeleines verk:

Sven Fredrik (1916-88), gren III

OM EN FAR OCH EN OFFICER. KÅSERAT AV DOTTER MADELEINE DE SHARENGRAD

AB Smörsmält & Brödtork kom till efter att Pappa misslyckats med att få upp oss i tid till frukosten under en sommar då vi barn hade kommit upp i tonåren och helst sov åtminstone fram till elvasnåret på förmiddagarna.

Pappa dukade upp frukostbordet i det lilla torpköket klockan åtta varje morgon och hans handskrivna lapp från slutet av 60-talet med information om ovannämnda AB, och orsaken till dess tillkomst, finns fortfarande kvar i en låda i det lilla köket.

Pappa var officer och fältjägare vid I5 i Östersund, men tjänstgjorde även i andra delar av landet, bl a som lärare på Krigshögskolan som var förlagd till Rosersbergs slott i Uppland. Vi tillbringade en sommar där, inhysta i en röd stuga som

vi fick utrymma när det pågick skjutövningar i närheten. Pappa hade alltid några Dixikola i en av sina skrivbordslådor vilket lockade oss till dagliga ärenden till hans arbetsrum.

Vårt andra, och egentliga ärende, var att hämta familjens lunchmat i tre runda behållare, en för potatis eller ris, en för kött eller fisk och en för sås. De hölls ihop med ett handtag. Mamma såg förmodligen de här matfyllda byttorna som en guldkant på de annars ganska oglamorösa dagarna i den enkla stugan i det undanskymda hörnet av skjutfältet.

För att komma till köket på slottet från vår stuga följde man en stig genom den stora slottsparken. Vi sjöng alltid "Du ska få min gamla potta när jag dör" och "En gång jag seglar i hamn" när vi gick där.

Pappa var en friluftsmänniska. Varje söndagsmorgon väckte han oss med hurtig stämma och solsken i blicken och sa att nu ska vi ut i skogen! Vi stuvade in oss i bilen, till att börja med en Volkswagen, senare en Peugeot, och kom snart fram till en skog. Dessa utflykter bestod till största delen

av att vandra fram på stigar och göra upp eld på vilken Pappa placerade sin sotiga kaffepanna för att brygga te. Till teet, som var väldigt beskt, fick vi smörgåsar. På våra var det margarin, på hans smör. Prickig korv fick vi allihop.

Pappa och julen. Ett rökt grishuvud tronade på julbordet och alla julklappar var inslagna med julpapper och med användande av lackstång. Tejp var förbjudet. På varje paket fanns mer eller mindre skickligt författade rim, beroende på vem som skrivit dem. Pappas

var förstås både långa, fyndiga och med de rimmande orden på varannan rad, om ni förstår vad jag menar. Julklappsutdelningen gick till så att paketen placerades på en säng i närliggande sovrum och vi barn fick turas om

att gå in dit och hämta ett paket i taget. För att vi inte skulle kunna dra nytta av situationen och ta ett till oss själva var lamporna släckta och det var kolsvart därinne. Paketet överlämnades sedan till Pappa som högtidligt läste rimmets och överlämnade det till mottagaren. Denna procedur var tidskrävande och när den var över var det läggdags.

Med fyra barn hemma under ett antal år av sitt verksamma yrkesliv kan man nog våga påstå att dessa starkt bidragit till hur försvaret ser ut idag. Jag syftar på de oerhört avancerade problemlösningsuppgifter man ställs inför när man utmanas av en treåring respektive en tonåring. Jag är övertygad om att detta gav Pappa ovärderliga kunskaper som han kunde använda i sina ledarskapspositioner i det militära!

Madeleine de Sharengrad

Elsa Brändström

WILHELM (III), FÖRSTE HOVINTENDENT, BERÄTTAR

Elsa Brändström: min farfars mor var född Brändström och syster till generalen Edvard Brändström. Elsa B. var dotter till Edvard B.

Här nedan kommer först ett klipp ur Wikipedia om Elsa, och därefter en del texter som jag hämtat ur min far, Carl A.E:s minnen. Pappa var född 1909.

Elsa Brändström, född 26 mars 1888 i S:t Petersburg i Ryssland, död 4 mars 1948 i Cambridge i USA, var en svensk lärare och krigssjuksköterska, känd som "Sibiriens ängel". Hon arbetade för krigsfångars rättigheter under första världskriget och fortsatte efter kriget att göra humanitära insatser i Tyskland och USA.

Elsa Brändström var dotter till generalen Edvard Brändström och hans fru Anna, född Eschelsson. Hon föddes i St. Petersburg då fadern var militärattaché vid Sveriges ambassad. Familjen flyttade tillbaka till Sverige när Elsa var tre år. Efter högre flickskola i Linköping utbildade sig Elsa Brändström vid Anna Sandströms lärarinneseminarium i Stockholm 1906-08. När fadern fick uppdrag som svenskt sändebud i S:t Petersburg, följde hon med familjen. När hennes mor senare avled fick hon själv ta hand om skötseln av ministerbostaden.

Vid utbrottet av första världskriget fick Brändström som frivillig en snabbutbildning till krigssjuksköterska i S:t Petersburg. Hon hade hand bland annat om utväxlingen av invalider och fick under denna tid ärenamnet "Sibiriens ängel". Från 1915

hade hon även uppdrag från Svenska Röda korset. Hon reste då med de tåg som transporterade tyska krigsfångar från Sibirien till Tyskland för utväxling med svårt skadade ryska soldater. Hon gjorde betydande insatser för fångarna och kämpade med envis kraft mot all likgiltighet inför fångarnas öde. Hon samarbetade med Wilhelm Sarwe.

Under resandet ådrog sig Brändström fläcktyfus och i samband med oktoberrevolutionen undkom hon med knapp nöd arkebusering som presumptiv spion.

Efter kriget skrev Brändström en bok *Bland krigsfångar i Ryssland och Sibirien* (1921) om sina erfarenheter. Intäkterna från försäljningen av boken samt från en föreläsningsturné finansierade sådant som skulle behövas vid krigsfångarnas hemkomst. Hon insamlade även medel till ett större barnhem i Neusorge i Sachsen. 1923 genomförde hon en föredragsturné genom USA för att samla in pengar till barnhemmet i Neusorge. Hon bosatte sig i Tyskland

där hon träffade den tyske pedagogikprofessorn Robert Ulich, som hon också gifte sig med 1929. Brändström köpte en kurort i Marienborn-Schmeckwitz och en lantgård i Schreiberhöhe i Tyskland. I Marienborn-Schmeckwitz bedrevs ett sanatorium för tidigare tyska krigsfångar. Som erkännande för sin insats erhöll hon medaljen Illis Quorum och utnämndes till medicine hedersdoktor i Uppsala och vid flera utländska universitet.

När nazisterna kom till makten i Tyskland

Elsa Brändström, Sibiriens ängel

blev Brändströms make på olika sätt hotad och familjen emigrerade därför till USA 1934. Hon fortsatte i USA att engagera sig för flyktingar och var i samband med andra världskriget slut bland annat engagerad i organisationen CARE. Hon avled i Cambridge och ligger begravd på Norra begravningsplatsen i Solna.

Elsa-Brändström-Straße finns i flera tyska städer, bland annat i Köln i närheten av Zoo och Rhen samt Berlin. Hon har gator uppkallade efter sig både i Linköping och i Fruängen, Stockholm. Skolan i Linköping där hon gick bytte på 1940-talet namn till Elsa Brändströms skola. I Wien står ett monument över Elsa Brändström i Arne-Karlsson-Park.

Min far, Carl A.E., skriver i sina minnen bl.a. om ett besök i Tyskland som ung gymnasist:

”Sommaren 1926, den sista före studentexamen, tillbringade jag i Tübingen i Württemberg. Pappas kusin, Elsa Brändström, hade ordnat så att jag blev inackorderad hos hennes vänner generalsfamiljen v. Hofacker. Generallöjtnant v. Hofackers maka var född Gräfin v. Üxkull och hade en syster som var medhjälpare till Elsa Brändström i Elsas sociala verksamhet bland f.d. krigsfångar.

I den Hofackerska familjen umgicks flera studenter från kända släkter, bl.a. en ung graf v. Stauffenberg, några år äldre än jag. Efteråt har jag undrat om det var han som 1944 utförde attentatet mot Hitler. Jag tror det. Attentatorns mor var nämligen född gräfin v. Üxkull-Gyllenband och måste alltså ha varit släkt med fru v. Hofacker.

Så kom hemresan till Sverige, under vilken jag besökte Elsa Brändström. Hon hade under första världskriget uppoffrande hjälpt tyska och österrikiska krigsfångar i Sibirien och därför fått hedersnamnet ”Sibiriens ängel”. Efter kriget fortsatte hon sin humanitära verksamhet och drev två s.k. Erholungsheim i Sachsen, vilka hon inköpt delvis med egna medel. Till det ena hemmet, Neusorge, inbjöds barn till krigsfångar som dött under fångenskapen. Elsa Brändström hade vid deras dödsbädd i Sibirien lovat dem att ta hand om deras barn.

På det andra hemmet, Marienborn, tog hon emot f.d. krigsfångar. Ett par sommardagar fick jag besöka tant Elsa på Marienborn. Där vistades ett 50-tal s.k. ”Plennis”, dvs. krigsfångar, officerare och meniga, tyskar och österrikare. Jag kan fortfarande se henne, omgiven av sina vänner, glad, strålande och nordiskt blond. Det var riktigt rörande att höra med vilken tack-samhet och kärlek de talade om

Schwester Elsa. Det var Elsas förtjänst att de alla kände sig som en enda stor familj. De flesta sysslade med något arbete i trädgården, i snickeriet eller i bokbinderiet. Kvällarna tillbringades med musik, sång och lekar, allt lett av Schwester Elsa.”

Något senare i sina minnen skriver pappa:

”I januari 1917 fick jag följa med min far Pontus till Stjärnsund (Pontus syster var gift Cassel som ägde och drev Stjärnsunds gods vid Askersund). Detta besök på Stjärnsund minns jag särskilt väl eftersom pappas morbror generalen E. Brändström var gäst samtidigt som vi. Brändström hade varit militärattaché och under första världskriget svensk minister i S:t Petersburg. Vid besöket på Stjärnsund var han nyss hemkommen från Ryssland. Det var mycket fängslande men också ganska ruskigt och oroligt att tänka sig att de ”röda” fanns alldeles inpå Sverige. Naturligtvis pratades det också mycket om hans dotter Elsas modiga verksamhet bland krigsfångarna i Sibirien, allt medan vi drack vårt kaffe.”

Detta är några glimtar från en ganska orolig tid, för inte så längesedan. Med tanke på allt humanitärt arbete som görs idag av massor av volontärer runt om i världen, så är det intressant att få detta perspektiv på hur allt ”började”. Hur man gick iland med sådant svårt arbete utan hjälp av satelittelefoner eller helikoptrar!

C- Wilhelm B.

Släktforskning

ÅSA WENGSTRÖM (I) BERÄTTAR OM SIN HOBBY

Åsa Wengström (I) studerar populationsgenetik på mastersprogrammet i evolutionsbiologi vid Uppsala Universitet. Just nu pågår hennes examensarbete där hon studerar genetisk variation hos den utrotningshotade strandpaddan, *Bufo calamita*.

De senaste åren har det blivit otroligt mycket enklare inte bara att själv släktforska utan också att dela med sig av resultaten. Här gör jag en liten presentation av möjligheter utifrån min egen rätt begränsade erfarenhet.

Släktforskning är en hobby som har intresserat många människor länge, men risken är att de spännande resultaten inte kommer längre än till den enskilda forskaren. Uppmärksamheten är sällan större än ett intresserat ”jaha” vid en middagskonversation och den som ser mest av själva pappren

är lådan de förvaras i på vinden. Inte nog med att det är synd att den hårda möda man lagt ned inte får mer uppmärksamhet, risken är också att mycket arbete görs om i onödan, då andra släktingar forskar om samma anfader.

Ett mycket vanligt sätt att släktforska är genom kyrkböckerna. I det här landet har vi tillgång till ett fantastiskt material genom sockenprästernas nitiska arbete genom århundradena. Har man tur och böckerna inte har brunnit kan man lätt komma tillbaka till sjuttonhundratalet, ännu enklare om man har en hyfsat bofast släkt som inte flackat omkring så mycket. Prästerna genomförde husförhör varje år, och förutom att man får veta ungefär hur bra ens farmors mormors mor kunde katekesen så noterades också saker som nya barn som fötts och folk som avlidit och vart flyttlassen bar iväg.

Bilden är från den arkeologiska utgrävningen av fransiscanerklostret i Skara från sommaren 2009.

Separata böcker för födsel, vigsel och död gör att man kan följa en individ från vaggan till graven, och tack vare in- och utflyttningslängder kan man hålla koll även när de byter socken och till och med landskap.

De svenska kyrkböckerna är mikrofilmade, så man behöver aldrig handskas med originalen. Förr beställde man mikrofilmer och satt och vevade dem i speciella läsare på biblioteken, nu är de inscannade och tillhandahålls av företag på nätet (se webblista). Abonnemangskostnaden är rätt hög, men många bibliotek erbjuder gratis tillgång till deras abonnemang på speciella datorer. Det är på det hela taget mycket enklare nu att hitta rätt i kyrkböckerna, att snabbt byta år eller socken och fortsätta letandet där.

Det går inte alltid så enkelt som man hoppas. Någon bok saknas, eller texten är helt oläslig. Samma person har olika födelsedatum eller olika namn. Folk försvinner spårlöst, eller dyker upp från ingenstans. Prästen blandar ihop orter och man letar förgäves i Öttum när man borde vara i Önum. Eller, ens förfader har fader okänd (eller i min farfars mormors fall, lite mer oväntat enbart ”moder okänd”) och man kommer inte längre på det spåret. Det är då man måste ta till andra källor. Kanske envisa rykten i slakten att prostens i socknen hade många oäkta barn, en beryktad stilig informator och så vidare. Veta säkert får man inte (och i förvånansvärt många fall är inte ens den äkta mannen egentligen far till hustruns barn), men det intressanta är ofta inte att samla bevis för sina genetiska släktingar utan att skapa sig en bild av i vilken familj de växte upp, tiden de levde i och vilka värderingar och åsikter de förde vidare (och sådant är ju som bekant helt oberoende av genetik).

Oavsett vad man får fram så får man alltid någon sorts resultat som förtjänar bättre öde än den där lådan på vinden. Vissa lyckas skriva ihop en hel biografi eller ett mindre häfte som går att trycka och sprida bland de närmast intresserade. Verkligen kul om det går att genomföra, men ofta är resultatet inte färdiga utan kan både byggas på och ändras med vidare forskning. Många internetsidor har dykt upp där man kan lägga upp sitt släkträd och länka ihop det med andras. Jag har hamnat på geni.com, en stor site där man snabbt kommer i kontakt med andra. Det är helt frivilligt att slå ihop sitt träd,

och det är bara ens egna släktingar som kan följa de generationer som är närmast en själv. Förutom att man får någonstans att visa upp sina resultat får man också kontakt med allt mer avlägsna nu levande släktingar – personer som kan bidra med andra historier om gemensamma förfäder.

För släktforskarens bästa redskap är inte mikrofilmade kyrkböcker, oavsett om man måste veva dem i ett gammalt bibliotek eller har tillgång till dem i sin dator, utan historier från de levande släktingarna. ”Hanna Leufstadius född 1861 i Öregrund, död 1950 i Öregrund, ogift” ger inte en speciell stark bild av mormors gammelfaster, men mormors egna berättelser om hur faster Hanna tog hand om hushållet åt sin äldre bror och den rörande bilden av två gamlingarna som grävde potatis ihop är det som ger de döda släktingarna liv. Brev, bilder, en inskrift på en tavla eller en historia om när ett föremål kom till slakten – där

hittar man de riktiga skatterna. Kan man sen knyta ihop det med kyrkböckernas notiser känns det som man faktiskt lär känna sina sedan länge döda förfäder.

Om man vill sätta igång, eller åtminstone gå ut och titta, så finns Anders Hof Reuterswärd och ett antal (men långt ifrån alla) av hans ättlingar med på geni. Det enklaste sättet är att skapa sig en profil och sedan länka ihop den med ett existerande träd. På det här sättet håller man inte bara kontakten med sina reuterswärdiska fränder, utan man kan ofta hitta intressanta samband med andra släkter. Jag har till exempel starka indikationer (men inga regelrätta bevis) för att min pappa är lika mycket släkt med ättens nuvarande huvudman Måns Reuterswärd som min mamma, trots att det är den sistnämnda som är född Reuterswärd. Om någon har information om Gustaf Reuterswärds (1856-1904) hustru Anna född Bendixon är jag mycket intresserad!

Jag hoppas med dessa rader ha gjort någon lite mer intresserad av sin släkt och hur den redovisas. Eftersom jag själv inte är född Reuterswärd och följaktligen är den sista i mitt led som kan ingå i föreningen så vill jag också visa på möjligheten att hålla kontakt med de släktingar som inte är reuterswärdare och ge dem möjligheten att få ta del av släktens historia och kunskaper.

Webblänkar:

www.arkivdigital.se
– scannade kyrkböcker i färg

www.genline.se
– scannade kyrkböcker

www.geni.com
– släkträd online

**Välkomna till Reuterswärdska släktföreningens
32:e ordinarie släktmöte på Riddarhuset.**

Lördagen den 8 oktober 2011 kl. 17.00

Vid mötet behandlas stadgeenliga ärenden.

Middagen börjar kl. 19.00

Pris 450:- per person för drink, 3-rätters middag, vin och kaffe.

Ungdomar 15-18 år kr 350:-

Avec och groggbar till självkostnadspris. Sambo/fästmö/fästman och egna barn, minimiålder 15 år, som inte är medlemmar i släktföreningen får delta som gäster till samma kuvertpris.

Maximerat antal är 120 personer,
vid överbokning äger släktföreningens medlemmar företräde.
Släktföreningen subventionerar middagens pris och dagen efter besöket.

Klädsel smoking.

Söndagen den 9 oktober 2011 kl. 12.00

Besöker vi företaget Dice, ett av de världsledande företagen för utveckling av dataspel.

Kjell Reuterswärd, Line Manager, kommer ge en inblick i den växande spelföretagsbranschen, och andra Reuterswärdare kommer dela med sig av sina kunskaper kring användande av s.k. sociala medier på nätet. Adressen är Katarinavägen 15.

PROGRAM

Kl. 12.00 Samling vid företaget Dice.

Därefter lunch **kl. 13:30** på Jimmys Steakhouse, Tjärhovsgatan 35.

Pris 120:- (ungdomar under 25 år 100:-) för hela arrangemanget inkl. lunch varmrätt, Måltidsdryck och kaffe.

Bindande anmälan insändes per post eller e-post **senast den 10 september** till Viveka Eriksson. Använd bifogad blankett.

Postadress:

Strandpromenaden 13

192 66 Sollentuna

tel: 08-754 21 61

Mailadress: tage.eriksson@telia.com.

Blanketten finns även att ladda ner från vår hemsida www.reutersward.info (Pdf-fil)
Avgiften insättes på bankgiro 236-31 17 Reuterswärdska Släktföreningen.

Var vänlig ange vilka personer det gäller.

Förändringar inom släktföreningen

SEDAN JUNI 2009

Avlidna:

Ebbe Reuterswärd (III), *1924, avled den 24 juli 2010

Ingrid Reuterswärd (III), *1954, avled den 9 augusti 2010

Eva Wickman(III), * 1915, avled den 18 oktober 2010

Släktens yngsta medlem:

Molly Strindmar, född den 19 mars 2010. Dotter till Annika och Sören Strindmar.

Släktföreningen

har 248 registrerade medlemmar

Friluftsgudstjänst i Ljunghem
2011-07-03 kl 14.00

Glöm inte att anmäla förändringar (giftmål, födslar, dödsfall) samt adressändringar till sekreteraren Viveka Eriksson, Strandpromenaden 13, 192 66 Sollentuna.

Epost: tage.eriksson@telia.com eller adressändra på vår hemsida www.reutersward.info

EBBE

REUTERSWÄRD (III)

Ebbe Reuterswärd avled den 24:de juli förra året i en ålder av 87 år. Närmast är sörjande är makan Marianne (Maisie) och sonen Peter samt sonson Fredrik.

Ebbe var enda barnet till

Victor (1886 – 1957) och Ebba Reuterswärd (1887 – 1970) född Smedman och föddes på Biblioteksgatan 2. Familj innehade Smedmans Handelskola, grundad 1857 av Karl Smedman. Ebbe började sin skolgång på Wallin Olinska privat skolan vid Dalagatan, för sedan gå vidare till Norra Latin för att slutligen ta studentexamen på Whitlockska privatskolan.

Inom släktföreningen var Ebbe under många decennier engagerad i flertal olika roller:

Revisor 1971-1973, Ordinarie styrelseledamot 1974-1979, Medlem i stipendienämnden 1980-1993, Deleгат i valberedningen 1994-1996.

Bland sina vänner, bekanta och ordensbröder var Ebbe en mycket omtyckt person och vann stort förtroende och knöt lätt nära band med alla i sin omgivning.

Med tacksamhet för gjorda insatser för släktföreningen.

Styrelsen

Meddelande från Stipendienämnden

1 oktober 2011 är sista dag för stipendieansökningar!

Släktföreningen delar varje år ut 6.000 kronor i stipendium till några av de unga inom slakten som satsar på utbildning. Förra året delade vi ut denna summa till sex sökande.

Årets ansökningsblankett finns på vår hemsida (www.reutersward.info), så att ni kan göra er ansökan redan före sommaren. Blanketten är i pdf-format med färdiga fält, så att du kan fylla i den på skärmen, sedan skriva ut, underteckna och posta. Det går givetvis också bra att skriva ut den tomma blanketten och fylla i den för hand.

Sänd din ansökan till

Reuterswärdska släktföreningen,
Stipendienämnden

c/o Therese Reuterswärd

Tavastgatan 35

118 24 STOCKHOLM

Tel. 070-774 62 33

therese.reutersward@gmail.com

Stipendienämnden består 2010-2012 av:

Therese Reuterswärd (III)

Anders Reuterswärd (II)

Kjell Reuterswärd (I)

REUTERSWÄRDSKA SLÄKTFÖRENINGENS

styrelse 2010-2012

Peter Reuterswärd (III) Ordförande	Polhemsgatan 31 112 30 Stockholm peter.reutersward@home.se	08-653 86 88 070-319 04 85
Viveka Eriksson (I) Sekreterare	Strandpromenaden 13 192 66 Sollentuna	08-754 21 61 tage.eriksson@telia.com
Anders Reuterswärd (III) Ordinarie ledamot / Skattemästare	Runsavägen 44 168 54 Bromma anders@reutersward.nu	08-3722 52 0732 099 609
Patrik O Reuterswärd (I) Ordinarie ledamot	Ekebydalsvägen 2 182 65 Djursholm	08-755 16 62 famreutersward@yahoo.se
SUPPLEANTER		
Wilhelm Reuterswärd (III) Suppleant	Norrkroken 22 181 65 Lidingö wilhelmr@algonet.se	08-766 62 63 070-593 94 14
Dan Reuterswärd (I) Suppleant	Västerviksvägen 14 182 35 Danderyd	08-656 87 82 dan.reutersward@hotmail.com
Dan Collin (II) Suppleant	Åkerbyvägen 350 187 38 Täby	0708-551 663 dan.collin@live.se
REVISORER		
Fredrik Reuterswärd (III)	Smedsbacksgatan 7 115 39 Stockholm	0706 351-066 fredrik@fredrikreutersward.se
Wilhelm Reuterswärd (II)	Gumshornsgatan 9, 3tr 114 60 Stockholm	073 660 2510 wilhelm.reutersward@gmail.com
ARKIVNÄMND		
Per Reuterswärd (III)	Linnégatan 76 115 23 Stockholm	08-660 49 15, 660 87 85 per.reutersward@tele2.se
Louise Ugglå (III)	Runstorp Säteri 4 610 20 Kimstad	070-739 82 38, 011-54424 louiseuggla@spray.se
Carl R Reuterswärd (II)	Disavägen 2 182 63 Djursholm	08-755 89 07 carl@tapwell.se
STIPENDIENÄMND		
Therese Reuterswärd (III) Sammankallande	Tavastgatan 35 118 24 STOCKHOLM	070-774 62 33 therese.reutersward@gmail.com
Anders Reuterswärd (II)		
Kjell Reuterswärd (I)		

LÄS BULLETTINEN

– TIDNINGEN

SOM SKRIVS

AV

REUTERSWÄRDARE

FÖR

REUTERSWÄRDARE

